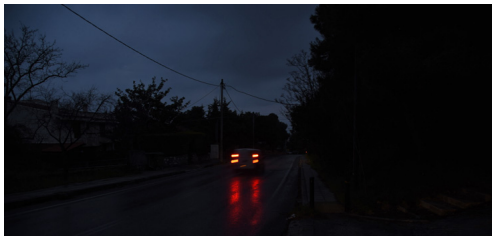
Εικοσίεξι χρόνια διαμένω στην ίδια κατοικία. Πολύ τυχερός καθότι νέμομαι αυλής και κήπου, μα και ολίγον άτυχος που όλα τούτα βρίσκονται πάνω σε λεωφόρο. Το ΄77 βέβαια που εγκατασταθήκαμε ενθάδε, η κυκλοφορία ήταν ελάχιστη, ενώ τα οχήματα που περνούσαν ήταν κάτι 127 με 145 ελαστικά και εξάτμιση φυσοκάλαμο. Πόσο θόρυβο να κάμανε; Εγκατέλειψα όμως το πατρικό, στα μέσα της δεκαετίας του ’80, διότι έρως ανίκατε τα πάντα και επέστρεψα στις αρχές του 21ου αιώνα, ύπανδρος, του έρωτος δεσμώ της και δέσμιος και με πολυμελή φαμίλια.

Ο πρώτος ήχος που με ξύπνησε το πρώτο πρωινό της επιστροφής, ήταν εκείνος του αστικού λεωφορείου, που αγκομαχούσε να νικήσει το στήθωμα. Από κοντά όλη η γαρνιτούρα, αποτελούμενη από δίτροχα, τρίτροχα, τετράτροχα και άλλα πολύτροχα. Στο μεσοδιάστημα, ένα ευρύ τμήμα της περιοχής είχε εποικιστεί.

Εκατοντάδες κατοικίες είχαν ανεγερθεί και το πλήθος των διερχομένων οχημάτων είχε πολλαπλασιαστεί. Ταυτοχρόνως οι συμπατριώτες μας, ανεκάλυπταν τα Εσγιουβιά, τις δεκαεπτάρες ζάντες και ως νέοι Guderian, ηγούντο αστραπιαίων επιχειρήσεων απογειώνοντας τη στάθμη θορύβου. Έκτοτε η υπόθεσις χειροτέρευσε, καθώς στους χρηστούς χρήστες προσετέθησαν και αι μουσικαί προτιμήσεις νεανίων τινών οι οποίοι διερχόμενοι της δημοσίας οδού μετά οχήματος, συνήθως καγκουροειδούς, αναγκάζουν τους φιλήσυχους κατοίκους σε βάθος τετραγώνου σε συνακρόαση ενίοτε δε και σε υποχρεωτικό μεράκλωμα.

Η χθεσινή Δευτέρα, μουντή και νεφελώδης, ξημέρωσε και για μας *«την αδικημένη γενιά του ’60 την δίχως Κατοχή και πείνα»*
που έλεγε ο Τζιμάκος,
και εκεί κοντά στο χάραμα
ήκουσα στο περίπου κάποιο λεωφορείο. Μετά τίποτα. Κι αυτό το τίποτα συνεχιζόταν μέσα στον πρωινό υπόυπνο. Ησυχία. Απόκοσμη. Κι όταν γύρω στις επτάμιση άνοιξα

πορτοπαράθυρα, έτσι να ακούσω κάτι από τους κότσυφες, δεν ακουγόταν τίποτα άλλο.

Κάθε άλλο παρά αναμενόμενη ήταν μια απαγόρευση κυκλοφορίας τον 21ο αιώνα. Είχαμε ζήσει, βέβαια, κάτι παρόμοιο τον Απρίλη του ’67 και τον Νοέμβριο του ’73, τότε που ακούσαμε πως: *«Μέχρι νεωτέρας διαταγής απαγορεύεται η κυκλοφορία εις τας οδούς της πόλεως πάσης φύσεως οχημάτων και πεζών»* , αλλά ήταν εσωτερικό θέμα. Δική μας υπόθεσις. Βοήθησαν ολίγον και οι σύμμαχοι, δε λέω, αλλά στο φινάλε έμεινε εδώ.

Από το ξημέρωμα της χθεσινής Δευτέρας, σχεδόν μισό αιώνα αργότερα, ξαναζούμε την απαγόρευση κυκλοφορίας σε άλλη, πιο απειλητική, πιο μοβόρικη, πιο απρόβλεπτη διάσταση. Και κυρίως απολύτως οικουμενική, χωρίς δυνατότητα αντίδρασης, με το μέλλον άδηλο.

Το μεσημεράκι δε, άρχισε μια ψιχάλα. Ησυχία, ψιλόβροχο και την λεωφόρο να διασχίζουν ελάχιστα οχήματα. Με μιαν άπνοια και μια θολούρα στον ουράνιο θόλο. Αργά το απόγευμα η βροχούλα επέμενε το φως λιγόστευε και τα κόκκινα φώτα από τις ουρές των οχημάτων αντικατοπτρίζονταν στην βρεγμένη άσφαλτο. Σαν ΜεγαλοΠαρασκευή, μ᾽όλη της την ακαθόριστη μελαγχολία, μόνο που η πρώτη ανάσταση δεν θάρθει στην ώρα της.